

LBRIS

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

We know
books

EMILY McINTIRE

SCARRED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL I

Sara

— O SĂ PLECI DIMINEAȚĂ.

Unchiul meu își bea vinul, ochii lui negri fiind ca niște săgeți ce zboară peste masă și mi se înfig în piept. Nu a fost niciodată un bărbat afectuos, dar tot îmi este rudă, și avem același țel.

Să mă răzbun pe familia Faasa pentru că mi-a ucis tatăl.

Am aranjat multe lucruri și ne-am asigurat că, atunci când prințul moștenitor urmează să aibă nevoie de o soție, eu să fiu cea care să-i accepte mâna. În sfârșit am primit vești!

A sosit momentul.

Deși nu sunt neobișnuite, logodnele aranjate s-au cam demodat în ultimii ani. La urma urmei, este 1910, nu mai suntem în 1800, și în toate cărțile cu povești, și chiar și aici, pe străzile sărăcăcioase din Silva, oamenii se căsătoresc din dragoste.

Sau, în orice caz, mânați de ideea asta.

Însă eu nu am avut niciodată idei grandioase, crezând că vreun cavaler în alb o să sosească pe armăsarul lui și-o să mă salveze ca pe vreo domniță neajutorată aflată la ananghie.

Poate că sunt o domniță la ananghie, dar nu neajutorată.

În plus, uneori singura modalitate de-a face o schimbare adevărată este să devii o parte a mașinăriei și să smulgi chiar tu piesele stricate. Așadar, dacă trebuie să zâmbesc, să flirtez și să-l seduc pe rege ca să-i intru în grații, asta intenționez să fac.

La urma urmei, e datoria mea.

Și față de familia mea, și față de poporul meu.

Silva, cândva cunoscută pentru ținuturile bogate și industrializarea inovatoare, a devenit acum pustie și săracă. Dată la o parte ca un copil vitreg, urât și roșcat, nedemn de timpul sau atenția coroanei. Acum nu suntem cunoscuți deloc, seceta și foamea amestecându-se cu deznădejdea care străbate străzile orașului precum crăpăturile din caldarâm.

Presupun că asta se întâmplă când te afli în mijlocul unei păduri cuibărite la mare altitudine. Devii greu de văzut și ușor de uitat.

— Înțelegi ce este în joc? întrebă unchiul Raf, smulgându-mă din starea de visare.

Dau aprobator din cap, apoi mă șterg la gură cu un șervet alb de pânză și-l las din nou în poală.

— Da, normal!

El zâmbeste, pielea ridându-i-se în timp ce bate ușor cu degetele în capul rotunjit al bastonului de lemn.

— O să ne onorezi numele.

Sentimentul îmbătător al confirmării lui mă aprinde ca pe o făclie, așa că stau mai drept pe scaun și-i zâmbesc la rândul meu.

— Și să nu ai încredere în nimeni în afară de vărul tău! adaugă el.

Se uită la mama, mereu docilă și liniștită în timp ce mă-nâncă luând înghițituri mici. Părul zburlit și brunet, foarte asemănător cu al meu, îi încadrează fața ca o cortină.

Arareori te privește în ochi, alegând mereu să-și țină capul plecat și degetele ocupate cu împletitul și cărți prăfuite, în loc să creeze o relație cu fiica ce a preluat totul de când tata a lăsat-o văduvă.

Suspectez că nu și-a dorit niciodată să fie mamă și că și mai puțin a vrut să se căsătorească. Nu a rostit niciodată cuvintele, dar nici nu e nevoie când acțiunile ei sunt atât de evidente. Însă tatăl meu a dorit-o, iar asta-i tot ce contează.

Iar când a rămas grea, s-au așteptat ca pruncul să fie următorul moștenitor al familiei Beatreaux.

În schimb, s-au ales cu o fată cu păr brunet și zburlit, cu simțul aventurii și o gură slobodă. Tata m-a iubit și așa, chiar dacă mama nu și-a arătat niciodată afecțiunea față de mine.

În ziua în care l-am pierdut, s-a dus și o parte din mine – s-a închegat ca laptele bătut și mi-a rămas în mijlocul pieptului, ca să putrezească.

El plecase ca să ceară ajutorul monarhiei. Se angajase să traverseze pădurile și câmpiile, până a ajuns la castelul Saxum. Coroana însă nu i-a ascultat necazul, iar vărul meu, Alexander, ne-a dat de veste că l-au spânzurat pentru trădare deoarece a îndrăznit să vorbească deschis și să spună că trebuiau să facă mai mult.

Xander a încercat să-l salveze, dar, ca principal sfetnic al regelui, nu poate face prea multe.

De atunci, unchiul Raf este indispensabil și, cu toate că n-a făcut decât să mă susțină, încă mi-e dor să mă țină tata-n brațe. În schimb, mi-a rămas doar un pandantiv de familie pe care-l port la gât ca pe un jurământ, unul care-mi amintește în fiecare zi ceea ce am pierdut.

Și cine este vinovat pentru suferința mea.

Prin urmare, acum, când alte fete de vârsta mea își petrec timpul visând să se îndrăgostească, eu mi-l petrec învățând

cum să duc un război politic, dând totodată dovadă că știu eticheta nobilimii.

Dacă vrei să distrugi iadul, trebuie să înveți să joci jocul diavolului.

Coroana metaforică pusă pe capul meu cântărește aproape la fel de mult ca faptul că știu că toți depind de mine să pun lucrurile în ordine.

Familiei Faasa i s-a permis să domnească prea multă vreme, puterea și influența ei scăzând în timp, devenind mai puțin interesată de popor și țară și mai degrabă înclinată spre excese și lăcomie.

Așadar, o să merg la curte, o să fac ceea ce trebuie ca să-mi salvez poporul și o să caut dreptate pentru cei pe care i-am pierdut.

Totuși, abia doar după câteva ore îmi dau cu adevărat seama.

Seara asta este ultima pe care mi-o petrec în Silva.

Inima îmi bate iute în timp ce mă încălț cu cizmele negre și groase și-mi înfășor o mantie în jurul umerilor, strângându-mi părul creț într-un coc la ceafă. Îmi trag gluga pe cap, mă uit în oglindă și mă asigur că-mi ascunde trăsăturile. Când arunc o privire la ușa dormitorului, văd încuietoria și mă conving că este închisă înainte să mă întorc și să mă îndrept spre fereastră.

Camera mea se află la etajul unu, dar nu mi-e frică de înălțime, dat fiind că am coborât de zeci de ori pe zidul de piatră colțuroasă. Mi se strâng plămânii din cauza respirației greoaie, iar adrenalina îmi curge prin vene când cobor și apoi îmi înfig picioarele în iarbă.

Întotdeauna este riscant să ies pe furiș, dar aș face-o oricum.

Rămân nemișcată câteva clipe, asigurându-mă că nu m-a auzit nimeni când am plecat înainte să ocolesc proprietatea

dărăpănată, rămânând în zone umbrite până ce ajung la strada pietruită și-mi ridic privirea spre poarta ruginită înaltă de trei metri. Mă dor degetele când ating metalul și mă ustură mușchii când mă ridic, urcând pe fierul zimțat până-mi trec piciorul peste el și sar în partea cealaltă.

Gâfâi tare când ating pământul și apoi plec, fugind pe trotuar, strângându-mi și mai tare mantia cu glugă în jurul corpului și sperând să nu dau de nimeni pe drum.

Durează 20 de minute să ajung la orfelinatul de la marginea orașului. Clădirea e mică și dărăpănată, fără finanțare și fără destule paturi, însă Daria, femeia care-l conduce, este unul din oamenii mei de legătură importanți și știu că orice-i ofer o să ajungă pe mâini bune.

— Ar trebui să fie destui ca să te descurci până am să pot să trimit alții, spun și-i strâng mâna Dariei în timp ce ține teancul de bani și micul coș cu pâine pe care i l-am dat.

Ea se smiorcăie, cu ochii înlăcrimați scânteindu-i în lumina slabă a lumânărilor din bucătărioară.

— Mulțumesc, Sara! Nu pot...

Un zgomot de afară o face să amuțească.

Mi se poticnește inima și inspir, mutându-mi privirea spre holul întunecat, cu speranța că nu este un copil care se dă jos din pat.

Nu poate să afle nimeni că sunt aici.

— Trebuie să plec, îi spun și-mi retrag mâinile, ridicându-mi gluga. O să-ncerc să-ți dau de știre când pot, să mă asigur că e totul în ordine.

Daria clatină din cap.

— Deja ai făcut foarte multe.

— Te rog! mă strămb. N-am făcut nici pe departe atât de multe.

Se aude ceasul și atunci observ cât e ora. Curând, soarele o să apară la orizont, iar razele sale o să scalde pământul, alungând întunericul și, odată cu el, secretul meu.

— Trebuie să plec, repet în șoaptă, întinzându-mă să o îmbrățișez.

Îmi tresaltă stomacul când mă cuprinde în brațe, strângându-mă puternic.

— Nu mă uita, Daria!

— Niciodată!

Râde, deși este un râset lipsit de veselie.

Mă desprind, apoi mă îndrept spre ușa dintr-o parte a bucătăriei și apuc mânerul rece de alamă.

— Ai grijă de tine, regina mea! șoptește Daria în spatele meu.

Îmi tresaltă inima.

— Nu sunt regina nimănui. Sunt doar cea care o să ardă coroana.

CAPITOLUL 2

Tristan

— TRISTAN!

Vocea ca de copil plutește prin curte, iar eu îmi ridic privirea de unde stau rezemat de trunchiul trestiei plângătoare, cu caietul de schițe deschis în poală și palmele pline de cărbune. Îmi șterg vârfurile degetelor de cracul pantalonilor, mișcându-mi capul ca să-mi dau la o parte șuvițele de păr de pe față.

Băiețelul se apropie ținându-și respirația, oprindu-se când ajunge în fața mea, cu hainele largi și murdare de parcă ar fi alergat toată ziua prin tunelurile subterane secrete.

Cele pe care i le-am arătat eu.

— Bună, tigrișorul! îl întâmpin, dintr-odată înveselit.

El zâmbește, ochii de culoarea chihlimbarului îi scânteiază, iar transpirația îi face pielea măslinie să lucească.

— Bună! Ce faci? mă întreabă, coborându-și privirea spre poala mea.

Mă îndrept de spate și închid caietul.

— Desenez.

— Pentru brațele tale?

Dă din cap spre tatuajele mele, ascunse de tunica cu mâneci lungi, prin materialul ei crem zărindu-se tușul.

— Probabil, îi răspund zâmbind.

— Mama spune că lucrurile alea te fac de rușine.

Vorbește mai încet și se apropie atât de mult, încât aproape îmi atinge antebrațul cu nasul.

Mă cuprinde dezgustul la ideea că o bucătăreasă presupune că are vreun drept să-mi rostească numele.

Îmi înclin capul.

— Și tu ce crezi?

— Eu? face el, apoi se îndreaptă, mușcându-și buza de jos.

— Poți să-mi spui. Mă aplec înainte și adaug: Mă pricep să țin secrete.

Ochii îi scânteiază.

— Cred că vreau și eu câteva.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Doar cei mai curajoși tigrișori le pot avea.

— Sunt curajos! replică el și își umflă pieptul.

— Bine, atunci! Dau din cap și adaug: Când o să fii ceva mai mare, dacă o să mai vrei, să mă cauți!

— Simon! se aude vocea unei femei în timp ce aleargă în direcția noastră, făcând ochii mari când se uită la noi.

Se oprește brusc după ce se apropie, fusta ei neagră ridi-când praful atunci când face o plecăciune.

— Înălțimea Ta, îți cer scuze dacă te-a deranjat!

Îmi zvâcnește maxilarul, și simt cum încep să mă enervez.

— Până acum nu m-a deranjat nimeni.

— Vezi, mamă? Tristan mă place, spune Simon.

Ea icnește, întinzând o mână, încă aplecată, și-l apucă strâns de braț pe fiul ei.

— Adresează-i-te cum se cuvine, Simon!

— De ce? Tu nu o faci niciodată.

Fruntea băiatului se încrețește. Umerii ei se încordează.

Stomacul îmi arde, și îmi trec mâna peste frunte, simțind stratul subțire de carne proeminentă care pornește de la linia părului și continuă până deasupra obrazului.

Nu trebuie să-și facă griji pentru modul în care știm amândoi cum îmi spune. Așa îmi zic toți, deși niciodată în față. Sunt mult prea lași pentru asta. În schimb, îmi rostesc numele în secret, șoptele lor pătrunzând în zidurile de piatră până când chiar și liniștea mă înăbușă cu judecata ei.

— Tristan e-n regulă, tigrișorule! Mă ridic în picioare, scuturându-mi pantalonii, și adaug: Însă doar în particular. Nu aș vrea ca restul să intre la idei.

— Simon! izbucnește mama lui. Întoarce-te acasă! Acum!

El se uită la ea și apoi la mine. Dau ușor din cap, iar el rânjește.

— Pa, Înălțimea Ta!

Se întoarce și o ia la fugă.

Mama lui rămâne ghemuită, cu capul plecat, până când agitația de la porțile din față o determină să se ridice și să se întoarcă spre zgomot. Mă apropii, întinzând mâna ca să-i cuprind obrazul și să-i întorc fața spre mine, razele slabe ale soarelui pătrunzând printre nori și reflectându-se în inelele mele de argint.

— Kara, zic mios, mângâindu-i cu vârfurile degetelor pielea mătăsoasă și măslinie.

Inspiră, cu ochii ațintiți în ai mei.

Îi strâng mâna și mai tare, până când tresare.

— Nu ți-am permis să te ridici.

I se poticnește respirația și face din nou o reverență, plecându-și iarăși capul. Îmi cobor privirea la ea, cuvintele